

601

OBWIESZCZENIE MINISTRA TRANSPORTU I GOSPODARKI MORSKIEJ

z dnia 29 maja 2000 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy — Prawo przewozowe.

1. Na podstawie art. 149 ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej — w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668 i z 2000 r. Nr 12, poz. 136) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 53, poz. 272), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 19 października 1991 r. o zmianie ustawy o kolejach i ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 107, poz. 462),

2) ustawą z dnia 2 września 1994 r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 111, poz. 536),

— ujętych w obwieszczeniu Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 28 września 1995 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 119, poz. 575),

3) ustawą z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117),

4) ustawą z dnia 26 czerwca 1997 r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 101, poz. 629),

5) ustawą z dnia 27 czerwca 1997 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 96, poz. 591),

6) ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942),

7) ustawą z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej — w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668),

8) ustawą z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie ustawy — Kodeks cywilny oraz ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 117, poz. 758),

9) ustawą z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej (Dz. U. Nr 12, poz. 136)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje:

1) art. 88 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 53, poz. 272), który stanowi:

„Art. 88.1. W ustawie z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) art. 5 i 40 skreśla się.

2. W ustawie z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 153): art. 66—70; w dziale VII rozdział 2 zatytułowany „Odpowiedzialność przewoźnika lotniczego”, obejmujący art. 74—87; art. 89, a także art. 90 ust. 2, 4, 5 i 6 — skreśla się.

3. Do czasu uregulowania spraw dotyczących najmu pojazdów, usług spedycyjnych oraz czynności ładunkowych, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1985 r., Minister Komunikacji może utrzymać w mocy niektóre przepisy rozporządzeń wydanych lub utrzymanych w mocy na podstawie upoważnień zawartych w przepisach, o których mowa w ust. 1 i 2.”;

2) art. 3 ustawy z dnia 19 października 1991 r. o zmianie ustawy o kolejach i ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 107, poz. 462), który stanowi:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

3) art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 2 września 1994 r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 111, poz. 536), które stanowią:

„Art. 2. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195, z 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i z 1993 r. Nr 11, poz. 50) w art. 18:

a) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

«2a. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej w porozumieniu z Ministrem Finansów może, w drodze zarządzenia, w wypadkach społecznie uzasadnionych, ustalać ceny urzędowe za niektóre usługi przewozowe, z wyjątkiem usług przewozowych lokalnego transportu zbiorowego oraz za przewozy taksówkami.»

b) ust. 3a otrzymuje brzmienie:

«3a. Rada gminy ustala ceny urzędowe za usługi przewozowe lokalnego

transportu zbiorowego oraz może ustalać ceny urzędowe za przewozy taksówkami. W mieście stołecznym Warszawie uprawnienie to przysługuje Radzie Warszawy.»

Art. 3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych, przewidzianych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres roku od dnia wejścia w życie ustawy, zachowują moc przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są z nią sprzeczne.”

„Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisu art.1 pkt 31, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

4) art. 298 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117), który stanowi:

„Art. 298. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1997 r., z wyjątkiem przepisów art. 5 § 10, art. 6 § 4 i § 5, art. 12 § 2, art. 19 § 3, art. 20 § 3, art. 40 § 3, art. 42 § 3, art. 54, art. 62 § 2, art. 64 § 4, art. 78, art. 80 § 6, art. 81 § 2, art. 90 § 3, art. 93 § 2, art. 97 § 5, art. 100 § 4, art. 102 § 3, art. 105 § 8 i § 9, art. 128 § 6, art. 136, art. 148, art. 157 § 3, art. 165, art. 168 § 2, art. 172, art. 179 § 4, art. 188, art. 189 § 4, art. 190 § 4, art. 192 § 3, art. 197 § 4, art. 200 § 3, art. 222 § 5, art. 226 § 5, art. 232 § 2, art. 233 § 3, art. 237 § 3, art. 252 § 2, art. 261, art. 263, art. 276 § 4 i § 5, art. 285 § 2 i art. 286 § 2, które wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, oraz art. 137—144, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.”;

5) art. 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1997r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 101, poz. 629), który stanowi:

„Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

6) art. 62 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 96, poz. 591), który stanowi:

„Art. 62. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów rozdziału 3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.”;

7) art. 27 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o warunkach wykonywania krajowego drogowego przewozu osób (Dz. U. Nr 141, poz. 942), który stanowi:

„Art. 27. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.”;

8) art. 150 ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej — w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668), który stanowi:

„Art. 150. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., z wyjątkiem art. 26, art. 128 pkt 2, art. 139 pkt 1 i 10, art. 145 ust. 2 i 4, art. 146 ust. 2 i 4 oraz art. 147 ust. 2 i 3, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, i art. 34 pkt 1, art. 36 pkt 23, art. 48 pkt 1 i 3, art. 84, art. 97 pkt 1—3, 5—10 i 12—36 oraz art. 139 pkt 9 lit. a), które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2000 r.”;

9) art. 3 ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie ustawy — Kodeks cywilny oraz ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 117, poz. 758), który stanowi:

„Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”;

10) art. 75 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej (Dz. U. Nr 12, poz. 136), który stanowi:

„Art. 75. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem:

1) art. 71, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1999 r.,

2) art. 5 pkt 6 i 8, art. 8 pkt 3, art. 25 pkt 26 i art. 29 pkt 2, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 2000 r.,

3) art. 24 pkt 6—10 i art. 41 pkt 2, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2000 r.,

4) art. 63 ust. 2, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2000 r.,

5) art. 2, art. 14 pkt 2 lit. a), c)—e), pkt 3, 4 i 5 lit. a), art. 15 pkt 10 lit. d), art. 26 pkt 1, art. 30 pkt 1, art. 39 pkt 1 lit. a), art. 40 pkt 2 lit. b), art. 46 i art. 62, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 r.,

6) art. 25 pkt 20, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2001 r.”

Minister Transportu i Gospodarki Morskiej:

T. Syryjczyk

Załącznik do obwieszczenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 29 maja 2000 r. (poz. 601)

USTAWA

z dnia 15 listopada 1984 r.

Prawo przewozowe.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1.¹ Ustawa reguluje przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego.

2. Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do przewozu nieodpłatnego wykonywanego przez przewoźnika.

3. Przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej.

Art. 2. 2.¹ Przewoźnik jest obowiązany podać do publicznej wiadomości — w sposób zwyczajowo przyjęty — zakres swojego działania, a w szczególności adresy punktów odprawy i sposób zawierania umowy przewozu.

2. Przewoźnik osób w regularnej komunikacji publicznej jest obowiązany w szczególności podać do wiadomości publicznej rozkład jazdy środków transportowych.

3.³ Koordynacja rozkładów jazdy przewoźników wykonujących zarobkowy przewóz osób pojazdami samochodowymi w regularnym transporcie zbiorowym jest prowadzona przez:

- 1) zarząd gminy — dla linii komunikacyjnych przebiegających na obszarze gminy,
- 2) zarząd powiatu — dla linii komunikacyjnych ponadgminnych, przebiegających wyłącznie na obszarze jednego powiatu,
- 3) zarząd województwa — dla linii komunikacyjnych przebiegających przez obszar dwóch lub więcej powiatów,

¹ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 2 września 1994 r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 111, poz. 536), która weszła w życie z dniem 21 stycznia 1995 r.

² W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 2 ustawy wymienionej w przypisie 1.

³ Dodany przez art. 50 pkt 1 ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie niektórych ustaw określających kompetencje organów administracji publicznej — w związku z reformą ustrojową państwa (Dz. U. Nr 106, poz. 668), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r., w brzmieniu ustalonym przez art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej (Dz. U. Nr 12, poz. 136), która weszła w życie z dniem 23 lutego 2000 r.

4) zarząd województwa, na obszarze którego rozpoczyna się linia komunikacyjna przebiegająca przez obszar dwóch lub więcej województw — dla tej linii.

4.³ Organy, o których mowa w ust. 3, są obowiązane do zorganizowania koordynacji rozkładów jazdy na swoim obszarze oraz do uzgadniania rozkładów jazdy w przypadku, gdy dana linia komunikacyjna przebiega poza ich obszarem.

5.⁴ Przewoźnicy, o których mowa w ust. 3, są obowiązani do uzgadniania rozkładów jazdy z właściwymi organami.

6.⁴ Przewoźnicy ponoszą koszty związane z koordynacją rozkładów jazdy.

Art. 3. 2.¹ W zakresie podanym do wiadomości publicznej przewoźnik jest obowiązany do przewozu osób i rzeczy.

2. Przewoźnik jest obowiązany użyć środków transportowych odpowiednich do danego przewozu.

Art. 4. 2.¹ Przewoźnik może wydawać regulaminy określające warunki obsługi podróżnych, odprawy oraz przewozu osób i rzeczy.

Art. 5. Przewoźnik może powierzać wykonanie przewozu innym przewoźnikom na całej przestrzeni przewozu lub jej części, jednakże ponosi odpowiedzialność za ich czynności jak za swoje własne.

Art. 6. 1. Przewóz może być wykonywany przez kilku przewoźników tej samej lub różnej gałęzi transportu na podstawie jednej umowy przewozu i jednego dokumentu przewozowego; odpowiedzialność przewoźników jest solidarna.

2. W sprawach nie uregulowanych odrębnie stosuje się przepisy obowiązujące przewoźnika na przestrzeni wykonywanego przez niego przewozu.

3. Przewoźnik, który zapłacił odszkodowanie, ma roszczenie zwrotne do przewoźnika ponoszącego odpowiedzialność za okoliczności, z których szkoda wynika. Jeżeli okoliczności tych ustalić nie można, odpowiedzialność ponoszą wszyscy przewoźnicy stosownie do wysokości przypadającego im przewoźnego; od odpowiedzialności jest wolny przewoźnik, który udowodni, że szkoda nie powstała w czasie wykonywania przez niego przewozu.

⁴ Dodany przez art. 50 pkt 1 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

Art. 7. Przewoźnik jest zwolniony od obowiązku przewozu, jeżeli:

- 1) zachodzą uniemożliwiające przewóz okoliczności, których przewoźnik nie mógł uniknąć ani zapobiec ich skutkom,
- 2) klient nie zastosował się do przepisów przewozowych,
- 3) ze względu na przedmiot przewozu nie ma możliwości jego wykonania przy użyciu posiadanych środków i urządzeń transportowych.

Art. 8.^{5 16} Obowiązek przewozu może być ograniczony przez:

- 1) ministra właściwego do spraw transportu, a w odniesieniu do wojewódzkiego, powiatowego albo gminnego transportu zbiorowego odpowiednio przez wojewodę, starostę, wójta albo burmistrza (prezydenta miasta) — ze względu na potrzeby obronności lub bezpieczeństwa państwa bądź w wypadku klęski żywiołowej,
- 2) przewoźnika — w razie klęski żywiołowej, przerwy w eksploatacji, szczególnych trudności spowodowanych przez klienta, z przyczyn ekonomicznych, których przewoźnik nie mógł przewidzieć, jak również z uwagi na bezpieczeństwo ruchu za zgodą i na warunkach ustalonych przez:
 - a) ministra właściwego do spraw transportu albo wojewodę — w odniesieniu do przewoźników, wobec których odpowiednio minister albo wojewoda pełni funkcję organu założycielskiego,
 - b) ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa — w odniesieniu do przewoźników, wobec których minister pełni funkcję organu założycielskiego albo wykonuje uprawnienia z akcji lub udziałów,
 - c) marszałka województwa albo starostę — w odniesieniu do przewoźników, wobec których odpowiednio zarząd województwa albo powiatu wykonuje uprawnienia z akcji lub udziałów,
 - d) zarząd gminy lub powiatu — w odniesieniu do odpowiednio gminnego lub powiatowego transportu zbiorowego.

Zgoda nie jest wymagana, jeżeli ograniczenie obowiązku przewozu następuje na okres nie dłuższy niż 7 dni.

2. Ograniczenia mogą polegać na całkowitym lub częściowym zawieszeniu przewozu, wyłączeniu z przewozu określonych kategorii przesyłek, relacji przewozowych lub punktów odprawy, zawieszeniu przewozu we wskazanych dniach albo uzależnieniu przewozu od spełnienia określonych warunków.

3. Ograniczenia przewozu podaje się do wiadomości publicznej w sposób zwyczajowo przyjęty.

⁵ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 3 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁶ W brzmieniu ustalonym przez art. 50 pkt 2 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

Art. 9.⁷ 1. Minister właściwy do spraw transportu może nałożyć na przewoźnika obowiązek zawarcia umowy o wykonanie zadania przewozowego, jeżeli jest to niezbędne ze względu na potrzeby obronności lub bezpieczeństwa państwa bądź w przypadku klęski żywiołowej.

2. W przypadku klęsk żywiołowych obowiązek, o którym mowa w ust. 1, może nałożyć odpowiednio wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa.

3. W wypadkach określonych w ust. 1 i 2 organ nakładający obowiązek zapewnia przewoźnikowi środki finansowe niezbędne do wykonania nałożonego zadania lub wskazuje podmiot, który na podstawie umowy z przewoźnikiem zapewni środki finansowe na wykonanie tego zadania.

Art. 10. (skreślony).⁸

Art. 11.⁹ 1. Przewoźnik jest obowiązany podać do publicznej wiadomości, w sposób zwyczajowo przyjęty, ustalone lub stosowane przez niego taryfy lub cenniki.

2. Przewoźnik zapewnia zainteresowanym bezpłatny wgląd do obowiązujących go przepisów przewozowych.

Art. 11a.¹⁰ 1. Przewoźnik wykonujący regularne przewozy międzynarodowe w transporcie kolejowym lub drogowym jest obowiązany do uzgadniania z właściwym miejscowo organem celnym rozkładów jazdy środków przewozowych, a zwłaszcza czasu i miejsca przekroczenia przez te środki granicy państwowej oraz czasu ich postoju w przejściach granicznych.

2. W międzynarodowym transporcie lotniczym i międzynarodowej żegludze śródlądowej obowiązek, o którym mowa w ust. 1, ciąży na podmiotach zarządzających portami lotniczymi lub granicznymi przejściami rzecznyymi.

3. W międzynarodowym transporcie lotniczym, międzynarodowej żegludze śródlądowej oraz międzynarodowym transporcie kolejowym podmioty wymienione w ust. 1 i 2 obowiązane są do niezwłocznego powiadomienia właściwych miejscowo organów celnych o wszystkich wypadkach przekraczania granicy przez środki przewozowe poza rozkładem jazdy.

Art. 12. 1. Rada Ministrów może określać zakres stosowania przepisów ustawy do przewozów:

- 1) wojskowych,

⁷ W brzmieniu ustalonym przez art. 50 pkt 3 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

⁸ Przez art. 1 pkt 4 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁹ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 5 ustawy wymienionej w przypisie 1.

¹⁰ Dodany przez art. 294 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117), która weszła w życie z dniem 1 lipca 1997 r.

2) wykonywanych na rzecz jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych¹¹.

2.¹² Minister właściwy do spraw transportu¹³, w drodze zarządzenia¹⁴, określa zasady:

- 1)¹⁵ przewozu kolejami linowymi, linowo-terenowymi,
- 2) przewozu koleją na bocznicę i z bocznic,
- 3) (skreślony),¹⁶
- 4) przewozu w wagonach nie należących do przewoźnika kolejowego i włączania ich do taboru kolejowego.

Rozdział 2

Przewóz osób i przesyłek bagażowych

Art. 13. (skreślony).¹⁷

Art. 14. 1.¹⁸ Przewoźnik jest obowiązany do zapewnienia podróżnym odpowiednich warunków bezpieczeństwa i higieny oraz wygody i należytej obsługi.

2.¹⁹ Przewoźnik powinien podejmować działania ułatwiające korzystanie ze środków transportowych, punktów odprawy, przystanków i peronów osobom niepełnosprawnym, w tym również poruszającym się na wózkach inwalidzkich.

Art. 15. 1. Podróżny jest obowiązany do przestrzegania przepisów porządkowych obowiązujących w transporcie.

2. Osoby zagrażające bezpieczeństwu lub porządkowi w transporcie mogą być nie dopuszczone do przewozu lub usunięte ze środka transportowego.

3. Osoby uciążliwe dla podróżnych lub odmawiające zapłacenia należności za przewóz mogą być usunięte ze środka transportowego, chyba że naruszałoby to zasady współżycia społecznego.

4.²⁰ Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej może określić, w drodze rozporządzenia, przepisy porządkowe związane z przewozem osób i bagażu środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 5 i 6.

5.²¹ W odniesieniu do gminnego transportu zbiorowego oraz przewozów osób i bagażu taksówkami przepisy porządkowe określa rada gminy, a na terenie miasta stołecznego Warszawy — Rada miasta stołecznego Warszawy.

6.²² W odniesieniu do powiatowego transportu zbiorowego przepisy porządkowe określa rada powiatu, a w odniesieniu do wojewódzkiego transportu zbiorowego — sejmik województwa.

7.²³ Rada gminy (Rada miasta stołecznego Warszawy) może wprowadzić obowiązek stosowania dodatkowych oznaczeń i dodatkowego wyposażenia technicznego w odniesieniu do taksówek.

Art. 16. 1.²⁴ Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia — przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

2. W bilecie na przejazd określa się wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróżnego.

Art. 17. 1. Podróżny może zmienić umowę przewozu lub odstąpić od niej przed rozpoczęciem podróży albo w miejscu zatrzymania środka transportowego na drodze przewozu.

2. Zmiana umowy przewozu może dotyczyć:

- 1) terminu odjazdu,
- 2) miejscowości przeznaczenia,
- 3) klasy środka transportowego.

3. W celu dokonania zmian, o których mowa w ust. 2, podróżny powinien uzyskać od przewoźnika odpowiednie poświadczenie oraz ewentualnie otrzymać zwrot lub dopłacić różnicę należności.

¹¹ Stosownie do art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. — Przepisy wprowadzające ustawy reformujące funkcjonowanie gospodarki i administracji publicznej (Dz. U. Nr 106, poz. 497), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1997 r., oraz zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 24 i art. 94 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928), która weszła w życie z dniem 1 kwietnia 1999 r.

¹² W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 6 ustawy wymienionej w przypisie 1.

¹³ Zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 22 i art. 94 ustawy wymienionej w przypisie 11 jako druga.

¹⁴ Obecnie w trybie określonym w art. 87 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483).

¹⁵ W brzmieniu ustalonym przez art. 55 lit. a) ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 96, poz. 591), która weszła w życie z dniem 14 listopada 1997 r.

¹⁶ Przez art. 55 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 15.

¹⁷ Przez art. 50 pkt 4 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

¹⁸ Według numeracji ustalonej przez art. 1 pkt 8 lit. a) ustawy wymienionej w przypisie 1.

¹⁹ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 1.

²⁰ Dodany przez art. 1 pkt 9 ustawy wymienionej w przypisie 1, w brzmieniu ustalonym przez art. 50 pkt 5 lit. a) ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

²¹ Dodany przez art. 50 pkt 5 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza, w brzmieniu ustalonym przez art. 13 pkt 2 lit. a) ustawy wymienionej w przypisie 3 jako druga.

²² Dodany przez art. 50 pkt 5 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

²³ Dodany przez art. 13 pkt 2 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 3 jako druga.

²⁴ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 10 ustawy wymienionej w przypisie 1.

4. Podróżnemu, który odstąpił od umowy przewozu albo którego na podstawie art. 15 nie dopuszczono do przewozu lub usunięto ze środka transportowego, przysługuje zwrot należności stosowny do nie wykorzystanego świadczenia przewozowego po potrąceniu części należności (odstępnego). Potrącenia nie stosuje się, jeżeli podróżny odstąpi od umowy przewozu z przyczyn występujących po stronie przewoźnika.

5.²⁵ Przepisy ust. 1—4 nie dotyczą komunikacji komunalnej.

Art. 18. 1. Jeżeli przed rozpoczęciem przewozu lub w czasie jego wykonywania zaistnieją okoliczności uniemożliwiające jego wykonanie zgodnie z treścią umowy, przewoźnik jest obowiązany niezwłocznie powiadomić o tym podróżnych oraz zapewnić im bez dodatkowej opłaty przewóz do miejsca przeznaczenia przy użyciu własnych lub obcych środków transportowych (przewóz zastępczy).

2.²⁶ W razie przerwy w ruchu lub utraty połączenia przewidzianego w rozkładzie jazdy, podróżnemu przysługuje zwrot należności za cały przerwany przejazd, a ponadto może on bezpłatnie powrócić do miejsca wyjazdu, chyba że przewoźnik nie ma możliwości zorganizowania takiego przewozu.

3.²⁶ Przepisu ust. 2 nie stosuje się do przejazdów odbywanych na podstawie biletów uprawniających do przejazdów wielokrotnych oraz w zbiorowej komunikacji komunalnej.

Art. 19.²⁷ Umowę grupowego przewozu osób zawiera z przewoźnikiem organizator takiego przewozu, zwany dalej „organizatorem”.

2. (skreślony).²⁸

3. (skreślony).²⁸

Art. 20. (skreślony).²⁹

Art. 21.³⁰ W grupowym przewozie osób do obowiązków organizatora należy nadzór nad przestrzeganiem przez uczestników przewozu grupowego przepisów porządkowych; organizator i uczestnik ponoszą odpowiedzialność solidarną za wyrządzone szkody w mieniu przewoźnika, chyba że strony umówią się inaczej.

Art. 22.³¹ Do grupowego przewozu osób stosuje się odpowiednio przepisy art. 17 i 18.

Art. 23. 1. Podróżny może zabrać ze sobą do środka transportowego rzeczy, jak również oddać je do przewozu jako przesyłkę bagażową.

2. Z przewozu określonego w ust. 1 są wyłączone:

- 1) rzeczy, których przewóz jest zabroniony na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) rzeczy niebezpieczne lub mogące wyrządzić szkodę osobom lub mieniu,
- 3) zwłoki i szczątki zwłok ludzkich.

3. W razie uzasadnionego podejrzenia, przewoźnik może sprawdzić, czy zawartość przesyłki bagażowej nie narusza przepisu ust. 2; jeżeli podróżny nie zgłosi się do uczestnictwa w sprawdzeniu lub nie można go odszukać, sprawdzenia dokonuje się w obecności osób zaproszonych do tej czynności przez przewoźnika.

4. W razie ujawnienia naruszenia przepisu ust. 2 koszty związane ze sprawdzeniem przesyłki ponosi podróżny.

Art. 24. 1. Przewoźnik przyjmuje przesyłki bagażowe w punktach odprawy podanych do wiadomości publicznej lub bezpośrednio w środku transportowym, którym przesyłka ma być przewieziona.

2. Przewoźnik ustala masę i liczbę sztuk przesyłki oraz przypadające do zapłaty należności przewozowe i w dowód przyjęcia przesyłki do przewozu oraz opłacenia należności wydaje podróżnemu kwit bagażowy.

3. Przy nadaniu przesyłki bagażowej bezpośrednio do środka transportowego masa przesyłki może być dla celów taryfowych określona szacunkowo.

4. Przewoźnik może odmówić przyjęcia jako przesyłki bagażowej rzeczy, które ze względu na ich stan lub właściwości mogą ulec w czasie przewozu uszkodzeniu lub zniszczeniu, jeżeli ich opakowanie jest niewystarczające, albo przy których brak wymaganego opakowania. W razie przyjęcia takich rzeczy do przewozu przewoźnik zamieszcza o tym odpowiednią wzmiankę w kwicie bagażowym.

Art. 25. 1. Kwit bagażowy powinien zawierać dane niezbędne do ustalenia tożsamości przesyłki oraz wysokość należności przewozowych.

2. Umowę przewozu przesyłki bagażowej uważa się za zawartą z chwilą przekazania przesyłki przewoźnikowi i przyjęcia przez podróżnego kwitu bagażowego.

Art. 26. Przewoźnik jest obowiązany do wykonania czynności ładunkowych w wyznaczonych punktach odprawy (art. 24 ust. 1), chyba że przesyłka bagażowa jest nadawana bezpośrednio do środka transportowego lub z niego wydawana.

Art. 27. 1. Podróżny może zadeklarować wartość całej przesyłki bagażowej lub każdej jej sztuki oddzielnie; deklarowana wartość nie powinna przewyższać rzeczywistej wartości przesyłki.

2. Przewoźnik może sprawdzić zgodność deklarowanej wartości z rzeczywistą i w wypadku zastrzeżeń zaznaczyć to w kwicie bagażowym.

²⁵ Dodany przez art. 1 pkt 11 ustawy wymienionej w przypisie 1.

²⁶ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 12 ustawy wymienionej w przypisie 1.

²⁷ Oznaczenie ust. 1 skreślone przez art. 1 pkt 13 ustawy wymienionej w przypisie 1.

²⁸ Przez art. 1 pkt 13 ustawy wymienionej w przypisie 1.

²⁹ Przez art. 1 pkt 14 ustawy wymienionej w przypisie 1.

³⁰ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 15 ustawy wymienionej w przypisie 1.

³¹ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 16 ustawy wymienionej w przypisie 1.

3. W razie sporu co do wysokości deklarowanej wartości przesyłki, podróżny może zażądać, aby jej wartość określił rzeczoznawca. Jeżeli deklarowana wartość przewyższa więcej niż o dwadzieścia procent wartość ustaloną przez rzeczoznawcę, koszty ekspertyzy ponosi podróżny.

Art. 28. 1. Przewoźnik jest obowiązany ogłosić w rozkładach jazdy lub w inny odpowiedni sposób ograniczenia możliwości przewozu przesyłek bagażowych w poszczególnych kursach środków transportowych przeznaczonych do przewozu osób.

2. Podróżny może wskazać kurs lub kursy środków transportowych, którymi przesyłka bagażowa ma być przewieziona; w przeciwnym razie przewozu dokonuje się w pierwszym możliwym kursie.

3. Przewoźnik może odmówić przyjęcia przesyłki bagażowej na wskazany przez podróżnego kurs środka transportowego, jeżeli załadowanie jej mogłoby opóźnić odjazd tego środka.

4. (skreślony).³²

5. Jeżeli przeszkoda w przewozie powstała z przyczyn występujących po stronie przewoźnika, podróżny może żądać:

- 1) zwrotu przesyłki do miejsca nadania lub wydania przesyłki w miejscu powstania przeszkody; w takich wypadkach przepis art. 18 ust. 2 stosuje się odpowiednio,
- 2) przewozu przesyłki do miejsca przeznaczenia inną drogą; w takim wypadku przewoźnikowi nie przysługują dodatkowe należności.

W razie braku możliwości zawiadomienia podróżnego o przeszkodzie w przewozie lub nieotrzymaniu od niego odpowiedniego polecenia, przewozu dokonuje się zgodnie z przepisem pkt 2.

Art. 29. 1. Termin przewozu przesyłki bagażowej określa się według rozkładu jazdy środka transportowego, którym przesyłka ma być przewieziona, a dla przesyłek wydawanych w punktach odprawy — z doliczeniem czasu niezbędnego na przygotowanie przesyłki do wydania, nie więcej jednak niż 1 godziny.

2. Termin przewozu przesyłki bagażowej przedłuża się, jeżeli przewoźnik nie ponosi winy, o okres jej zatrzymania wskutek:

- 1) sprawdzenia przesyłki stosownie do przepisu art. 23 ust. 3, gdy stwierdzono w niej rzeczy wyłączone z przewozu,
- 2) wykonywania czynności wymaganych w przepisach szczególnych,
- 3) zmiany umowy przewozu lub przeszkody w przewozie,
- 4) ograniczeń wprowadzonych na podstawie przepisu art. 8.

3. Opóźnienie w dostarczeniu przesyłki bagażowej liczy się od zgłoszenia żądania jej wydania po upływie terminu określonego w ust. 1, z uwzględnieniem okresów zatrzymania określonych w ust. 2.

Art. 30. 1. Przewoźnik wydaje przesyłkę bagażową posiadaczowi kwitu bagażowego za jego zwrotem i nie jest obowiązany do sprawdzenia, czy osoba zgłaszająca się z kwitem bagażowym jest uprawniona do odbioru przesyłki.

2. Przewoźnik może wydać przesyłkę bagażową osobie, która nie może okazać kwitu bagażowego, lecz udowodni swoje uprawnienia do odbioru; w razie wątpliwości przewoźnik może żądać odpowiedniego zabezpieczenia.

3. W razie opóźnienia w przewozie przesyłki bagażowej przewoźnik jest obowiązany, na żądanie posiadacza kwitu bagażowego, odnotować w tym dokumencie datę i godzinę żądania wydania przesyłki, a następnie zawiadomić go o nadejściu przesyłki.

Art. 31. Do odstąpienia podróżnego od umowy przewozu przesyłki bagażowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 17.

Art. 32.³³ Do przesyłek bagażowych nadawanych przez organizatora przewozu grupowego stosuje się odpowiednio przepisy art. 23—28, z wyjątkiem przepisu art. 25 ust. 2.

Art. 33. Przesyłkę bagażową, która nie nadeszła do miejsca przeznaczenia w ciągu 14 dni po upływie terminu przewozu, uważa się za utraconą.

Art. 33a.³⁴ 1. Przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu.

2. Identyfikator, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać co najmniej następujące informacje:

- 1) nazwę przewoźnika,
- 2) numer identyfikacyjny osoby dokonującej kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu,
- 3) zdjęcie kontrolującego,
- 4) zakres upoważnienia,
- 5) okres ważności,
- 6) pieczęć i podpis wystawcy (przewoźnika).

3. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu albo dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona powinni pobrać właściwą należność i opłatę dodatkową.

³² Przez art. 1 pkt 17 ustawy wymienionej w przypisie 1.

³³ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 18 ustawy wymienionej w przypisie 1.

³⁴ Dodany przez art. 1 pkt 19 ustawy wymienionej w przypisie 1, w brzmieniu ustalonym przez art. 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1997 r. o zmianie ustawy — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 101, poz. 629), która weszła w życie z dniem 29 listopada 1997 r.

4. Przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona ma prawo:

- 1) w razie odmowy zapłacenia należności — żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego,
- 2) w razie odmowy zapłacenia należności i niemożności ustalenia tożsamości podróżnego — zwrócić się do funkcjonariusza Policji i innych organów porządkowych, które mają, zgodnie z przepisami prawa, uprawnienia do ustalania tożsamości osób, o podjęcie czynności zmierzających do ustalenia tożsamości podróżnego,
- 3)³⁵ w razie uzasadnionego podejrzenia, że dokument przewozu albo dokument uprawniający do przejazdu bezpłatnego lub ulgowego jest podrobiony lub przerobiony — zatrzymać dokument za pokwitowaniem oraz przestać go prokuratorowi lub Policji, z powiadomieniem wystawcy dokumentu.

Art. 34.³⁶ 1. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia:

- 1)³⁷ treść, sposób i terminy ogłaszania rozkładów jazdy, tryb ich uzgadniania i koordynacji, z uwzględnieniem zadań w zakresie koordynacji, oraz warunki ponoszenia kosztów z tym związanych,
- 2) sposób ustalenia opłat dodatkowych w razie niedopełnienia obowiązków zapłaty należności przewozowych z tytułu przewozu osób, naruszenia przepisów o zabieraniu ze sobą do środka transportowego zwierząt i rzeczy oraz spowodowania zatrzymania lub zmiany trasy środka transportowego bez uzasadnionej przyczyny.

2. W odniesieniu do transportu zbiorowego gminnego, powiatowego i wojewódzkiego przepisy w zakresie określonym w ust.1 pkt 2 określają odpowiednio rada gminy, rada powiatu albo sejmik województwa.

Rozdział 3

Przewóz przesyłek towarowych

Art. 35.³⁸ 1. Przesyłkę towarową stanowią rzeczy przyjęte do przewozu na podstawie jednego listu przewozowego lub innego dokumentu przewozowego, zwanego dalej także „listem przewozowym”.

2. Rodzaje przesyłek w zależności od masy lub objętości oraz ze względu na termin przewozu określa taryfa lub cennik.

Art. 36. 1. Z przewozu są wyłączone rzeczy:

- 1) których przewóz jest zabroniony na podstawie odrębnych przepisów,

³⁵ W brzmieniu ustalonym przez art. 13 pkt 3 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako druga.

³⁶ W brzmieniu ustalonym przez art. 50 pkt 6 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

³⁷ W brzmieniu ustalonym przez art. 13 pkt 4 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako druga.

³⁸ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 21 ustawy wymienionej w przypisie 1.

2) które z powodu swoich rozmiarów, masy lub innych właściwości albo ze względu na urządzenia przewoźnika lub warunki drogowe danej gałęzi transportu nie nadają się do przewozu środkami transportowymi,

3) niebezpieczne w rozumieniu odrębnych przepisów, chyba że zostały dopuszczone do przewozu na warunkach szczególnych.

2. Minister właściwy do spraw transportu³⁹ w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w drodze rozporządzenia, może określać:

- 1) wykaz rzeczy niebezpiecznych wyłączonych z przewozu,
- 2) szczególne warunki przewozu:
 - a) innych rzeczy niebezpiecznych,
 - b) rzeczy łatwo psujących się,
 - c) zwłok i szczątków zwłok ludzkich,
 - d) żywych zwierząt.

Art. 37. (skreślony).⁴⁰

Art. 38. 1.⁴¹ Nadawca składa przewoźnikowi na przesyłkę towarową list przewozowy, a jeżeli przy danym rodzaju przewozu jest to powszechnie przyjęte, w inny sposób dostarcza informacji niezbędnych do prawidłowego wykonania przewozu.

2. W liście przewozowym nadawca zamieszcza:

- 1) nazwę i adres nadawcy, jego podpis oraz określenie placówki przewoźnika zawierającej umowę,
- 2) miejsce przeznaczenia przesyłki oraz nazwę i adres odbiorcy,
- 3) określenie rzeczy, masy, liczby sztuk przesyłki, sposobu opakowania i oznaczenia,
- 4) inne wskazania i oświadczenia, wymagane albo dopuszczone zgodnie z przepisami ze względu na warunki danej umowy lub sposób rozliczeń.

Art. 39. 1. Nadawca dołącza do listu przewozowego dokumenty wymagane w przepisach szczególnych, a w razie niemożności ich dołączenia dostarcza je w odpowiednim czasie w miejscu załatwiania wymaganych czynności, zamieszczając w liście przewozowym odpowiednią wzmiankę o dołączeniu dokumentów lub miejscu ich złożenia.

2. Czynności wymagane w przepisach szczególnych jest obowiązany załatwić:

- 1) nadawca przesyłki — w miejscu nadania,
- 2) przewoźnik — w czasie przewozu,
- 3) odbiorca — w miejscu przeznaczenia.

Art. 40. 1. Jeżeli wartość przewożonych rzeczy nie wynika z rachunku sprzedawcy lub dostawcy ani z obo-

³⁹ Stosownie do art. 1 pkt 36 ustawy wymienionej w przypisie 1, zgodnie z art. 4 ust. 1, art. 5 pkt 22 i art. 94 ustawy wymienionej w przypisie 11 jako druga.

⁴⁰ Przez art. 1 pkt 22 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴¹ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 23 ustawy wymienionej w przypisie 1.

wiązującego cennika, nadawca może zadeklarować ich wartość w liście przewozowym.

2. W razie deklarowania wartości przesyłki towarowej mają odpowiednie zastosowanie przepisy art. 27 ust. 2 i 3.

Art. 41. 1. Nadawca jest obowiązany oddać przewoźnikowi rzeczy w stanie umożliwiającym ich prawidłowy przewóz i wydanie bez ubytku i uszkodzenia.

2. Rzeczy, które ze względu na ich właściwości wymagają opakowania, nadawca jest obowiązany oddać przewoźnikowi w opakowaniu określonym w przepisach o normalizacji, a w razie braku przepisów w tym zakresie — w sposób określony przez ministra właściwego do spraw transportu³⁹.

Art. 42. 1. Przewoźnik może odmówić przyjęcia do przewozu rzeczy, których stan jest wadliwy lub opakowanie niedostateczne albo nie mających wymaganego opakowania.

2. Przewoźnik może uzależnić przyjęcie do przewozu rzeczy, których opakowanie nie odpowiada warunkom określonym w art. 41 lub ze śladami uszkodzenia, od zamieszczenia przez nadawcę w liście przewozowym odpowiedniego oświadczenia o stanie przesyłki.

Art. 43. Jeżeli umowa lub przepis szczególny nie stanowią inaczej, czynności ładunkowe należą odpowiednio do obowiązków nadawcy lub odbiorcy.

Art. 44. Nadawca i odbiorca są obowiązani doprowadzić do czystości i porządku teren oraz środki transportowy przewoźnika zanieczyszczony w związku z czynnościami ładunkowymi. Taki sam obowiązek ciąży na przewoźniku, jeżeli dokonuje on czynności ładunkowych na terenie nadawcy lub odbiorcy przesyłki.

Art. 45. (skreślony).⁴²

Art. 46. 1. Drogę przewozu przesyłki ustala przewoźnik, uwzględniając w miarę możliwości żądania nadawcy.

2. Przewoźne oblicza się według odległości najkrótszej dostępnej drogi przewozu, a jeżeli uwzględniono żądanie nadawcy co do drogi dłuższej albo zaszła konieczność przewozu drogą dłuższą ze względu na właściwości przesyłki — według rzeczywistej drogi przewozu.

Art. 47. 1. (skreślony).⁴³

2. Osobę, która oddaje przewoźnikowi przesyłkę do przewozu, uważa się za upoważnioną przez nadawcę do wykonywania wszelkich czynności związanych z zawarciem umowy przewozu.

3.⁴⁴ Dowodem zawarcia umowy przewozu jest potwierdzony przez przewoźnika list przewozowy, którym może być także przekaz elektroniczny, wydruk kompu-

terowy lub inny dokument zawierający dane określone w art. 38. Jeden egzemplarz dokumentu otrzymuje nadawca.

4. (skreślony).⁴⁵

Art. 48. 1. Przewoźnik może sprawdzić, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych.

2. Sprawdzenia dokonuje się w obecności nadawcy, a jeżeli wezwanie go nie jest możliwe albo gdy nie zgłosi się w wyznaczonym terminie, przewoźnik dokonuje sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie do tej czynności.

3. Wynik sprawdzenia zamieszcza się w liście przewozowym albo dołączonym do niego protokole.

4. W razie stwierdzenia niezgodności oświadczeń zawartych w liście przewozowym ze stanem rzeczywistym przesyłki, koszty sprawdzenia obciążają przesyłkę.

5. W razie ujawnienia rzeczy wyłączonej z przewozu albo niezachowania przepisów dotyczących rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych, stosuje się odpowiednio przepisy art. 55.

Art. 49. 1. Przewoźnik jest obowiązany przewieźć przesyłkę w oznaczonym terminie.

2. Jeżeli nie zachodzi вина przewoźnika, termin przewozu przesyłki przedłuża się o okres jej zatrzymania z powodu:

- 1) sprawdzenia, w którego wyniku stwierdzono niezgodność z danymi z listu przewozowego, albo niezachowania przepisów dotyczących rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych,
- 2) wykonywania czynności wymaganych w przepisach szczególnych,
- 3) zmiany umowy przewozu albo przeszkody w przewozie lub wydaniu przesyłki,
- 4) przeładowania lub konieczności poprawienia załadowania,
- 5) wykonywania szczególnych czynności dotyczących przesyłki,
- 6) ograniczeń wprowadzonych na podstawie art. 8.

3. Jeżeli przewoźnik nie wykonuje przewozów w dni wolne od pracy, bieg terminu przewozu zawieszają się na te dni.

4. Przyczynę i czas przedłużenia oraz zawieszenia biegu terminu przewozu przewoźnik jest obowiązany wskazać w liście przewozowym.

5. Jeżeli termin przewozu upływa w godzinach, w których punkt odprawy przewoźnika nie jest otwarty dla czynności ekspedycyjnych, zakończenie terminu

⁴² Przez art. 1 pkt 24 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴³ Przez art. 1 pkt 25 lit. a) ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴⁴ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 25 lit. b) ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴⁵ Przez art. 1 pkt 25 lit. c) ustawy wymienionej w przypisie 1.

następuje po upływie dwóch godzin od najbliższego otwarcia punktu dla tych czynności.

6. Jeżeli termin przewozu upływa w dniu ustawowo wolnym od pracy, zakończenie terminu następuje o tej samej godzinie najbliższego dnia roboczego, chyba że przewoźnik dokonuje czynności ekspedycyjnych również w dniu ustawowo wolnym od pracy.

7. Termin przewozu przesyłki jest zachowany, jeżeli przed jego upływem przewoźnik:

- 1) zawiadomił odbiorcę o nadejściu przesyłki, która ma być wydana w punkcie odprawy, i przygotował ją do odbioru bądź tylko przygotował ją do odbioru, jeżeli nie był obowiązany do zawiadomienia,
- 2) postawił do rozporządzenia odbiorcy przesyłkę, która ma być wydana poza punktem odprawy.

8. (skreślony).⁴⁶

Art. 50. 1. O nadejściu przesyłki do miejsca przeznaczenia przewoźnik jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić odbiorcę (awizacja), chyba że przesyłkę dostarczył do lokalu odbiorcy lub na jego bocznicę bądź odbiorca zrzekł się na piśmie zawiadomienia. W zawiadomieniu określa się datę i godzinę przygotowania przesyłki do odbioru.

2. Na żądanie odbiorcy przewoźnik może dokonać wstępnego zawiadomienia o spodziewanym terminie dostarczenia przesyłki (przedawizacja).

3. (skreślony).⁴⁷

Art. 51. 1. Przez przyjęcie przesyłki i listu przewozowego odbiorca zobowiązuje się do zapłaty należności ciążących na przesyłce.

2. Za równoznaczne z wydaniem przesyłki odbiorcy uważa się oddanie jej organowi państwowemu dokonującemu zajęcia lub konfiskaty na podstawie odpowiedniego tytułu prawnego; organ ten uiszcza należności obciążające przesyłkę.

Art. 52. Przesyłkę, która nie nadeszła do miejsca przeznaczenia wskazanego w liście przewozowym w ciągu 30 dni od upływu terminu przewozu, uważa się za utraconą.

Art. 53. 1. Nadawca może odstąpić od umowy przewozu lub wprowadzić do niej zmiany żądając, aby przewoźnik:

- 1) zwrócił mu przesyłkę w miejscu nadania,
- 2) wydał przesyłkę w innym miejscu niż miejsce wskazane w liście przewozowym,
- 3) wydał przesyłkę innej osobie niż odbiorca wskazany w liście przewozowym.

2. Odbiorca jest uprawniony do rozporządzania przesyłką w sposób określony w ust. 1 pkt 2 i 3, jeżeli nadawca nie zastrzegł inaczej w liście przewozowym.

Zmianę określoną w ust. 1 pkt 2 odbiorca może wprowadzić tylko przed nadejściem przesyłki do miejsca przeznaczenia wskazanego w liście przewozowym.

3.⁴⁸ Nadawca lub odbiorca rozporządzają przesyłką po przedstawieniu otrzymanego egzemplarza listu przewozowego, składając odpowiednie oświadczenie pisemne.

4. Uprawnienie nadawcy do rozporządzania przesyłką wygasa, gdy odbiorca wprowadził zmianę umowy przewozu, przyjął list przewozowy albo odebrał przesyłkę.

Art. 54. 1. Przewoźnik jest obowiązany do wykonania poleceń nadawcy albo odbiorcy w zakresie zmiany umowy przewozu, chyba że:

- 1) polecenie jest niewykonalne,
- 2) wykonanie polecenia spowodowałoby zakłócenia w eksploatacji,
- 3) wykonanie polecenia naruszałoby obowiązujące przepisy,
- 4) nie zachowano szczególnych warunków obowiązujących w tym zakresie.

2. O niemożności wykonania polecenia przewoźnik jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić uprawnionego.

3. Należności wynikłe wskutek zmiany umowy przewozu ponosi odpowiednio nadawca lub odbiorca zależnie od tego, który z nich wprowadza zmiany.

Art. 55. 1. Nadawca może zamieścić w liście przewozowym wskazówki co do postępowania z przesyłką na wypadek:

- 1) przeszkody w przewozie powodującej niemożność wykonania umowy zgodnie z warunkami określonymi w liście przewozowym,
- 2) przeszkody w wydaniu powodującej niemożność wydania przesyłki w miejscu przeznaczenia odbiorcy określonego w liście przewozowym.

Jeżeli w liście przewozowym brak takich wskazówek, przewoźnik zwraca się o nie do nadawcy.

2. W razie zmiany drogi przewozu przewoźnik może pobrać przewoźne za rzeczywistą drogę przewozu i obowiązuje go odpowiadający tej drodze termin przewozu, chyba że przeszkody w przewozie są zawinione przez przewoźnika.

3. W razie usunięcia przeszkody przed otrzymaniem wskazówek od nadawcy, przewoźnik kieruje przesyłką do miejsca przeznaczenia lub wydaje ją odbiorcy, zawiadamiając o tym nadawcę.

4. Przepis art. 54 ust. 3 stosuje się odpowiednio, chyba że przeszkody w przewozie lub wydaniu przesyłki nastąpiły z winy przewoźnika.

⁴⁶ Przez art.1 pkt 26 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴⁷ Przez art.1 pkt 27 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁴⁸ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 28 ustawy wymienionej w przypisie 1.

Art. 56.⁴⁹ Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki przewozu rzeczy, które ze względu na kształt, rozmiary lub masę albo drogę przewozu mogą powodować trudności transportowe.

Rozdział 4

Zabezpieczenie roszczeń i likwidacja przesyłek

Art. 57. 1. Przewoźnikowi przysługuje prawo zastawu na przesyłce w celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z umowy przewozu, z wyjątkiem przesyłek organów władzy i administracji państwowej oraz organów wymiaru sprawiedliwości i ścigania.

2. Prawo zastawu może być wykonywane, dopóki przesyłka znajduje się u przewoźnika lub u osoby, która ją dzierży w jego imieniu, albo dopóki może nią rozporządzać na podstawie dokumentów.

3. (skreślony).⁵⁰

Art. 58. 1. Przewoźnik likwiduje przesyłkę w razie:

- 1) braku wykonalnych wskazówek do usunięcia przeskody w przewozie lub wydaniu przesyłki,
- 2) zaginięcia dokumentów przewozowych i braku możliwości ustalenia osoby uprawnionej do rozporządzenia przesyłką.

2. Likwidacji przesyłki dokonuje się w drodze:

- 1) sprzedaży,
- 2) nieodpłatnego przekazania właściwej jednostce organizacyjnej,
- 3) zniszczenia.

3. Przewoźnik przystępuje do likwidacji:

- 1) niezwłocznie po upływie terminu odbioru żywych zwierząt, rzeczy niebezpiecznych lub łatwo ulegających zepsuciu,
- 2) w pozostałych wypadkach — po upływie 30 dni od terminu odbioru przesyłki, nie wcześniej jednak niż po upływie 10 dni od dnia zawiadomienia uprawnionego o zamierzonej likwidacji przesyłki.

4. Jeżeli nie ma możliwości przechowania przesyłki albo przechowanie pociąga za sobą koszty zbyt wysokie w stosunku do wartości przesyłki, przewoźnik może przystąpić do likwidacji przesyłki przed upływem terminów określonych w ust. 3 pkt 2.

5. Jeżeli przesyłkę sprzedano, uzyskaną kwotę oddaje się uprawnionemu po potrąceniu należności przewoźnika. Jeżeli należności przewoźnika przewyższają kwotę uzyskaną, różnicę pokrywa uprawniony. Przy obliczaniu różnicy nie uwzględnia się należności powstałych z przyczyn niezależnych od uprawnionego.

6.⁵¹ Sposób likwidacji i wartość przesyłki ustala komisja powołana przez przewoźnika. Jeżeli nie ustalono ceny bądź gdy przesyłka zawiera rzeczy niepełnowartościowe, komisja ustala wartość likwidowanej przesyłki w sposób szacunkowy, w razie potrzeby przy udziale rzeczoznawcy.

7. Do likwidacji przesyłek mają odpowiednie zastosowanie przepisy o rzeczach znalezionych.

Rozdział 5

(skreślony).⁵²

Rozdział 6

Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przewozu osób

Art. 62. 1. Przewoźnik odpowiada za szkodę, jaką podróżny poniósł wskutek przedwczesnego odjazdu środka transportowego.

2. Przewoźnik odpowiada za szkodę, jaką poniósł podróżny wskutek opóźnionego przyjazdu lub odwołania regularnie kursującego środka transportowego, jeżeli szkoda wynikła z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika.

Art. 63. 1. Za rzeczy, które podróżny przewozi ze sobą pod własnym nadzorem, przewoźnik ponosi odpowiedzialność, jeżeli szkoda powstała z jego winy.

2.⁵³ Przewoźnik odpowiada za przewożone przez podróżnego rzeczy jak za przesyłkę, jeżeli podróżny umieści je, bez możliwości sprawowania nad nimi stałego nadzoru, w miejscu wskazanym przez przewoźnika lub na ten cel przeznaczonym.

3.⁵³ Prowadzący przedsiębiorstwo eksploatujące środki transportowe z pomieszczeniami przeznaczonymi do spania ponosi odpowiedzialność określoną w ust. 2 za rzeczy zazwyczaj wnoszone do takich pomieszczeń. Za inne rzeczy odpowiedzialność prowadzącego przedsiębiorstwo ogranicza się do wypadku, gdy przyjął je na przechowanie albo gdy szkoda wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa jego lub osoby u niego zatrudnionej.

4.⁵³ Wysokość odszkodowania należnego od przewoźnika albo prowadzącego przedsiębiorstwo eksploatujące środki transportowe z pomieszczeniami przeznaczonymi do spania za utratę, ubytek lub uszkodzenie rzeczy wymienionych w ust. 1—3 nie może przewyższać zwykłej wartości rzeczy.

⁴⁹ W brzmieniu ustalonym przez art. 50 pkt 7 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

⁵⁰ Przez art. 50 pkt 8 ustawy wymienionej w przypisie 3 jako pierwsza.

⁵¹ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 30 ustawy wymienionej w przypisie 1.

⁵² Przez art. 1 pkt 31 ustawy wymienionej w przypisie 1, który wszedł w życie z dniem 5 listopada 1994 r.

⁵³ W brzmieniu ustalonym przez art. 2 ustawy z dnia 24 lipca 1998 r. o zmianie ustawy — Kodeks cywilny oraz ustawy — Prawo przewozowe (Dz.U. Nr 117, poz. 758), która weszła w życie z dniem 24 września 1998 r.

5.⁵³ Przewoźnik albo prowadzący przedsiębiorstwo eksploatujące środki transportowe z pomieszczeniami przeznaczonymi do spania nie ponosi odpowiedzialności za utratę lub uszkodzenie pieniędzy, papierów wartościowych i cennych przedmiotów, w szczególności kosztowności albo przedmiotów mających wartość naukową lub artystyczną, chyba że rzeczy te przyjął na przechowanie albo szkoda wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa jego lub osoby u niego zatrudnionej.

Art. 64. W grupowych przewozach osób przewoźnik ponosi odpowiedzialność wobec uczestników na zasadach określonych w art. 63, a wobec organizatora — na zasadach określonych w art. 62.

Rozdział 7

Odpowiedzialność przewoźnika z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przewozu przesyłek

Art. 65. 1. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki.

2. Przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, nie wywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. Dowód, że szkoda lub przekroczenie terminu przewozu przesyłki wynikało z jednej z wymienionych okoliczności, ciąży na przewoźniku.

3. Przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstały co najmniej z jednej z następujących przyczyn:

- 1) nadania pod nazwą niezgodną z rzeczywistością, nieściłą lub niedostateczną rzeczy wyłączonych z przewozu lub przyjmowanych do przewozu na warunkach szczególnych albo niezachowania przez nadawcę tych warunków,
- 2) braku, niedostateczności lub wadliwości opakowania rzeczy, narażonych w tych warunkach na szkodę wskutek ich naturalnych właściwości,
- 3) szczególnej podatności rzeczy na szkodę wskutek wad lub naturalnych właściwości,
- 4) ładowania, rozmieszczenia lub wyładowywania rzeczy przez nadawcę lub odbiorcę,
- 5) przewozu przesyłek, które zgodnie z przepisami lub umową powinny być dozorowane, jeżeli szkoda wynikała z przyczyn, którym miał zapobiec dozorca.

4. Jeżeli przewoźnik na podstawie okoliczności danego wypadku wykaże, że utrata, ubytek lub uszkodzenie mogły powstać wskutek co najmniej jednej z przyczyn określonych w ust. 3, domniemywa się, że szkoda z nich wynikała.

Art. 66.⁵⁴ 1. Przewoźnik nie odpowiada za ubytek przesyłki, której masy i liczby sztuk nie sprawdził przy nadaniu, jeżeli dostarczy ją bez śladu naruszenia, a w razie przewozu w zamkniętym środku transportowym — również z nie naruszonymi plombami nadawcy, chyba że osoba uprawniona udowodni, że szkoda powstała w czasie od przyjęcia przesyłki do przewozu aż do jej wydania.

2. Jeżeli przesyłka nadeszła do miejsca przeznaczenia w pojemniku transportowym, nie naruszonym, zamkniętym przez nadawcę i z nie naruszonymi, założonymi przez niego plombami, domniemywa się, że szkoda nie nastąpiła w czasie przewozu.

Art. 67. 1. Przy przesyłkach, które z powodu swoich właściwości tracą na masie, przewoźnik odpowiada tylko za tę część ubytku, która przewyższa normy ubytków ustalone zgodnie z obowiązującymi przepisami lub zwyczajowo przyjęte, chyba że szkoda nie wynikała z przyczyn uzasadniających zastosowanie norm dopuszczalnego ubytku.

2. Minister właściwy do spraw transportu³⁹, w porozumieniu z właściwymi ministrami, może określać normy ubytków, o których mowa w ust. 1, dla poszczególnych gałęzi transportu.

Art. 68. Jeżeli szkoda powstała tylko częściowo wskutek okoliczności, za które przewoźnik odpowiada, odpowiedzialność jego ogranicza się do zakresu, w jakim okoliczności te przyczyniły się do powstania szkody.

Art. 69. 1. Na żądanie uprawnionego przewoźnik stwierdza w liście przewozowym niemożność wydania przesyłki po upływie terminu określonego w art. 52, chyba że wcześniej stwierdzono nieodwracalny charakter utraty.

2. Jeżeli przesyłka zostanie odnaleziona w ciągu roku od wypłaty odszkodowania, przewoźnik powinien niezwłocznie zawiadomić o tym uprawnionego.

3. W terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, uprawniony może żądać, aby wydano mu odnalezioną przesyłkę w jednym z punktów odprawy przesyłek za zwrotem otrzymanego od przewoźnika odszkodowania. W takim wypadku uprawniony zachowuje roszczenia z tytułu zwłoki w przewozie.

4. Jeżeli odnalezienie nastąpiło po upływie roku albo uprawniony nie zgłosił się w terminie określonym w ust. 3, przesyłka ulega likwidacji.

Art. 70. Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za szkody wynikłe wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania polecenia zmiany umowy przewozu, chyba że zachodzą okoliczności wymienione w art. 54 ust. 1 i 2.

⁵⁴ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 32 ustawy wymienionej w przypisie 1.

Rozdział 8

Odpowiedzialność z innych tytułów

Art. 71. Przewoźnik odpowiada za szkodę wynikłą z utraty, niewykorzystania lub nienależytego wykorzystania dokumentów wymienionych w liście przewozowym i do tego listu dołączonych albo złożonych u przewoźnika, chyba że nie ponosi winy.

Art. 72. Nadawca ponosi odpowiedzialność za szkodę wynikłą z:

- 1) podania w liście przewozowym lub w innej formie wskazań i oświadczeń niezgodnych z rzeczywistością i nieścisłych, niedostatecznych lub wpisanych w niewłaściwym miejscu, a także za brak, niekompletność lub nieprawidłowość dokumentów wymaganych w przepisach szczególnych,
- 2) wadliwego stanu przesyłki, braku lub niewłaściwego opakowania albo nienależytego wykonania czynności ładunkowych.

Art. 73. Za uszkodzenie mienia przewoźnika spowodowane czynnościami ładunkowymi ponosi odpowiedzialność odpowiednio nadawca lub odbiorca.

Rozdział 9

Ustalenie stanu przesyłki, dochodzenie roszczeń

Art. 74. 1. Jeżeli przed wydaniem przesyłki okaże się, że doznała ona ubytku lub uszkodzenia, przewoźnik ustala niezwłocznie protokolarnie stan przesyłki oraz okoliczności powstania szkody. Przewoźnik wykonuje te czynności także na żądanie uprawnionego, jeżeli twierdzi on, że przesyłka jest naruszona.

2. Ustalenia protokolarne powinny być dokonane w obecności uprawnionego, a jeżeli wezwanie go nie jest możliwe albo nie zgłosi się on w wyznaczonym terminie, przewoźnik dokonuje ustaleń w obecności osób zaproszonych przez siebie do tej czynności.

3. Jeżeli po wydaniu przesyłki ujawniono ubytek lub uszkodzenie nie dające się z zewnątrz zauważyć przy odbiorze, przewoźnik ustala stan przesyłki na żądanie uprawnionego zgłoszone niezwłocznie po ujawnieniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia odbioru przesyłki.

4. Protokół podpisują osoby uczestniczące w ustaleniu stanu przesyłki. Jeżeli uprawniony nie zgadza się z treścią protokołu, może zamieścić w nim zastrzeżenie z uzasadnieniem; w razie odmowy podpisania protokołu przez uprawnionego przewoźnik stwierdza w nim fakt i przyczyny odmowy. Uprawniony otrzymuje bezpłatnie egzemplarz protokołu.

5. Jeżeli ustalenia protokolarne, podjęte na żądanie uprawnionego, nie wykażą szkody w przesyłce albo wykażą jedynie szkodę stwierdzoną już uprzednio przez przewoźnika, uprawniony ponosi opłaty określone w taryfie.

6. W razie trudności w ustaleniu danych dotyczących czasu, rodzaju, rozmiarów lub przyczyny szkody,

dane te określa rzeczoznawca powołany przez przewoźnika w porozumieniu z uprawnionym.

Art. 75. 1.⁵⁵ Dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś — po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty.

2. Reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

3. Roszczenia przeciwko przewoźnikowi przysługują:

- 1) z tytułu umowy przewozu osób, zabieranych przez nie rzeczy oraz z tytułu umowy przewozu przesyłek bagażowych — podróżnemu, a przy przewozie grupowym — organizatorowi i uczestnikom, z tym że:
 - a) organizator jest uprawniony do dochodzenia roszczeń z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy przewozu grupowego, umowy o przewóz przesyłki bagażowej (art. 32), jak również roszczeń o różnicę należności, z wyjątkiem roszczeń przysługujących uczestnikowi (lit. b),
 - b) uczestnik jest uprawniony do dochodzenia roszczeń z tytułu szkód, różnicy należności w związku z przewozem zabranych przez siebie rzeczy oraz indywidualnie zawartej umowy przewozu przesyłki bagażowej,
- 2) z tytułu umowy przewozu przesyłek towarowych:
 - a) o zwrot należności lub jej części — nadawcy lub odbiorcy zależnie od tego, który z nich dokonał zapłaty,
 - b) o inne roszczenia z tytułu umowy przewozu — nadawcy lub odbiorcy zależnie od tego, któremu z nich przysługuje prawo rozporządzania przesyłką,
- 3) z tytułu innych stosunków prawnych określonych w ustawie lub przepisach wydanych w jej wykonaniu — podmiotowi takiego stosunku.

Art. 76. Przyjęcie przesyłki przez uprawnionego bez zastrzeżeń powoduje wygaśnięcie roszczeń z tytułu ubytku lub uszkodzenia, chyba że:

- 1) szkodę stwierdzono protokolarnie przed przyjęciem przesyłki przez uprawnionego,
- 2) zaniechano takiego stwierdzenia z winy przewoźnika,
- 3) ubytek lub uszkodzenie wynikło z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika,
- 4) szkodę nie dającą się z zewnątrz zauważyć uprawniony stwierdził po przyjęciu przesyłki i w terminie 7 dni zażądał ustalenia jej stanu oraz udowodnił, że szkoda powstała w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu a jej wydaniem.

⁵⁵ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 33 ustawy wymienionej w przypisie 1.

Art. 77. 1. Z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

2. Roszczenia z tytułu zwłoki w przewozie, która nie spowodowała ubytku lub uszkodzenia przesyłki, przedawniają się z upływem 2 miesięcy od dnia wydania przesyłki.

3. Przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu:

- 1) utraty przesyłki — od dnia, w którym uprawniony mógł uznać przesyłkę za utraconą,
- 2) ubytku, uszkodzenia lub zwłoki w dostarczeniu — od dnia wydania przesyłki,
- 3) szkód nie dających się z zewnątrz zauważyć — od dnia protokolarnego ustalenia szkody,
- 4) zapłaty lub zwrotu należności — od dnia zapłaty, a gdy jej nie było — od dnia, w którym powinna być nastąpić,
- 5) niedoboru lub nadwyżki przy likwidacji przesyłek — od dnia dokonania likwidacji,
- 6) innych zdarzeń prawnych — od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

4. Bieg przedawnienia zawieszają się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Art. 78. 1. Roszczenia przysługujące przewoźnikowi przeciwko innym przewoźnikom (art. 5 i 6) przedawniają się z upływem 6 miesięcy od dnia, w którym przewoźnik naprawił szkodę, albo od dnia, w którym wytoczono przeciwko niemu powództwo.

2. Do roszczeń określonych w ust. 1 przepisu art. 75 ust. 1 nie stosuje się.

Art. 79. Minister właściwy do spraw transportu³⁹, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) szczegółowy tryb i sposób ustalania stanu przesyłek,
- 2) warunki, jakim powinny odpowiadać reklamacje i wezwania do zapłaty, oraz szczegółowy tryb załatwiania reklamacji.

Rozdział 10

Odszkodowania

Art. 80. 1. Wysokość odszkodowania za utratę lub ubytek przesyłki nie może przewyższać wartości, którą ustala się na podstawie i w następującej kolejności:

- 1) ceny wskazanej w rachunku dostawcy lub sprzedawcy albo
- 2) ceny wynikającej z cennika obowiązującego w dniu nadania przesyłki do przewozu bądź
- 3) wartości rzeczy tego samego rodzaju i gatunku w miejscu i czasie ich nadania.

2. W razie niemożności ustalenia wysokości odszkodowania w sposób określony w ust. 1, wysokość tę ustala rzeczoznawca.

3. W razie utraty przesyłki z deklarowaną wartością należy się odszkodowanie w wysokości deklarowanej, a w razie ubytku — w odpowiedniej części, chyba że przewoźnik udowodni, że wartość deklarowana przewyższa wartość ustaloną w sposób określony w ust. 1.

Art. 81. 1. W razie uszkodzenia przesyłki odszkodowanie ustala się w wysokości odpowiadającej procentowemu zmniejszeniu się wartości.

2. Wysokość odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, nie może jednak przewyższać kwoty odszkodowania przysługującego za:

- 1) utratę całej przesyłki, jeżeli doznała ona obniżenia wartości wskutek uszkodzenia,
- 2) ubytek tej części przesyłki, która doznała obniżenia wartości wskutek uszkodzenia.

Art. 82. Oprócz odszkodowań określonych w art. 80 i 81 przewoźnik jest obowiązany zwrócić przewoźne i inne koszty związane z przewozem przesyłki:

- 1) w razie utraty — w pełnej wysokości,
- 2) w razie ubytku — w odpowiedniej części,
- 3) w razie uszkodzenia — w wysokości odpowiadającej procentowi obniżenia wartości przesyłki wskutek uszkodzenia.

Art. 83. 1. Jeżeli wskutek zwłoki w przewozie powstała szkoda inna niż w przesyłce, przewoźnik jest obowiązany do zapłacenia odszkodowania do wysokości podwójnej kwoty przewoźnego.

2. Jeżeli wskutek zwłoki w przewozie powstała również szkoda w przesyłce, odszkodowanie ustalone według przepisów art. 81 przysługuje niezależnie od odszkodowania określonego w ust. 1.

Art. 84. Odszkodowanie za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem polecenia zmiany umowy przewozu nie może przewyższać wysokości odszkodowania przysługującego w razie utraty przesyłki (art. 80).

Art. 85. Odszkodowanie za szkody spowodowane utratą, niewykorzystaniem lub nienależytym wykorzystaniem przez przewoźnika dokumentów oddanych mu przez nadawcę nie może przewyższać wysokości poniesionych strat.

Art. 86. Przewidziane w ustawie ograniczenia wysokości odszkodowania nie mają zastosowania, jeżeli szkoda wynika z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika.

Art. 87.⁵⁶ 1. Kwoty przysługujące z tytułu niezapłaconych należności, odszkodowań i wyrównania różnic należności — podlegają oprocentowaniu w wysokości ustawowej.

⁵⁶ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 34 ustawy wymienionej w przypisie 1.

2. Odsetki oblicza się:

- 1) z tytułu nie zapłaconych należności — od dnia, w którym należność powinna być zapłacona,
- 2) z innych tytułów — od dnia wniesienia reklamacji lub doręczenia wezwania do zapłaty.

Rozdział 11

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy szczególne, przejściowe i końcowe

Art. 88. (pominięty).⁵⁷

Art. 89. (skreślony).⁵⁸

Art. 90. W sprawach nie unormowanych w ustawie oraz w przepisach wydanych w jej wykonaniu i w prze-

⁵⁷ Zamieszczony w obwieszczeniu.

⁵⁸ Przez art. 1 pkt 35 ustawy wymienionej w przypisie 1.

pisach szczególnych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Art. 91. Do przewozów międzynarodowych w żegludze śródlądowej, do konosamentu, awarii wspólnej oraz czarteru na czas stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu morskiego.

Art. 92. Do umów czarteru lotniczego stosuje się postanowienia umów międzynarodowych.

Art. 93. Do stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 94. Traci moc dekret z dnia 24 grudnia 1952 r. o przewozie przesyłek i osób kolejami (Dz. U. z 1953 r. Nr 4, poz. 7).

Art. 95. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Egzemplarze bieżące i z lat ubiegłych oraz załączniki można nabywać:

- na podstawie nadesłanego zamówienia w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa
- w punktach sprzedaży Wydziału Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Warszawie, al. Jana Chrystiana Szucha 2/4, tel. 629-61-73 i ul. Powsińska 69/71, tel. 694-62-96

Egzemplarze archiwalne — od 1918 r. — ul. Powsińska 69/71
od 1996 r. — al. Jana Chrystiana Szucha 2/4, tel. 629-61-73

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

O wszelkich zmianach nazwy lub adresu prenumeratora prosimy niezwłocznie informować na piśmie Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Wydawca: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Rządowe Centrum Legislacji — Redakcja Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, ul. Marszałkowska 3/5, 00-624 Warszawa, tel. 825-46-79

Skład, druk i kolportaż: Wydział Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel.: 694-67-50, 694-67-52; fax: 694-64-77, 694-62-06

Bezpłatna infolinia: 0-800-287-581

www.gpkprm.gov.pl

e-mail: dziust@gpkprm.gov.pl

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Wydziale Wydawnictw i Poligrafii Gospodarstwa Pomocniczego Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa